

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 582/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Dudítša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **IRIDIS s. r. o.**, Sladovnícka 2557/13, Trnava, IČO 47 895 942, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Korytár s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, IČO 47 243 279, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Ing. Pavol Korytár, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Obdo 2/2020 z 23. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júna 2021 domáhala vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Obdo 2/2020 z 23. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou reštrukturalizačného konania v postavení veriteľa, v ktorom Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) 31. mája 2010 vydal uznesenie sp. zn. 1 R 1/2010 o povolení reštrukturalizácie na majetok spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „dlžník“). Dňa 15. decembra 2010 okresný súd vydal uznesenie sp. zn. 1 R 1/2010 o zamietnutí návrhu na potvrdenie plánu. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 43 CoKR/18/2011 z 23. marca 2011 rozhodol o potvrdení uznesenia okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu.

3. Dňa 7. decembra 2011 ústavný súd vydal nález č. k. I. ÚS 200/2011-286, ktorým zrušil predmetné uznesenie krajského súdu.

4. Okresný súd uznesením č. k. 1 R 1/2010 z 15. júna 2012 rozhodol o potvrdení reštrukturalizačného plánu. Podľa reštrukturalizačného plánu malo dôjsť k predaju nehnuteľností, ktoré boli majetkom dlžníka počas dozornej správy zavedenej na základe reštrukturalizačného plánu a uznesenia o potvrdení reštrukturalizácie. Nebolo možné získať výnos z predaja nehnuteľností inak ako zaplatením celej kúpnej ceny, pretože reštrukturalizačný plán nepočítal so znížením kúpnych cien započítaním s neprihlásenými a nevymožiteľnými pohľadávkami iných veriteľov.

5. Dňa 20. septembra 2012 bola uzatvorená zmluva o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru podľa § 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zmluva“) medzi dlžníkom na strane predávajúceho a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako kupujúcimi. Predmetom zmluvy bol prevod bytu [REDAKOVANÉ] vo vchode [REDAKOVANÉ] polyfunkčného domu [REDAKOVANÉ], ktorý je postavený [REDAKOVANÉ], a ktorý je zapísaný na [REDAKOVANÉ] vedenom Okresným úradom, katastrálnym odborom Žilina, spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemku, iného nebytového priestoru [REDAKOVANÉ] (parkovacie státie) [REDAKOVANÉ] a prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve domu a pozemku (ďalej len „nehnuteľnosti“) za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 122 564,10 eur vrátane dane z pridanej hodnoty (ďalej len „kúpna cena“), ktorá mala byť zaplatená takto:

- a) preddavok vo výške 18 170,02 eur – uhradený 11. decembra 2007,
- b) preddavok vo výške 18 424,87 eur – uhradený 12. marca 2009,
- c) časť vo výške 85 076,31 eur uhradí kupujúci do 10 dní po podpise zmluvy,
- d) časť vo výške 892,90 eur uhradí kupujúci do 10 dní po podpise zmluvy.

6. Dňa 10. marca 2014 podal predchádzajúci žalobca spoločnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „predchádzajúci žalobca“), žalobu proti [REDAKOVANÉ], ako správcovi úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze, a proti kupujúcim o určenie neplatnosti právneho úkonu a alternatívne o určenie neúčinnosti právneho úkonu. Uvedený žalovaný je v postavení správcu úpadcu [REDAKOVANÉ] v konkurze.

7. Dňa 9. októbra 2015 bola uzatvorená zmluva o postúpení pohľadávky medzi predchádzajúcim žalobcom ako postupcom a sťažovateľkou ako postupníkom. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bolo postúpenie pohľadávky vo výške 490 000 eur, ktorá vznikla z titulu nevyplatenej odmeny za reštrukturalizáciu dlžníka.

8. Dňa 2. mája 2016 vydal okresný súd uznesenie č. k. 5 Cbi 7/2014-75, ktorým pripustil zmenu účastníka z predchádzajúceho žalobcu na sťažovateľku.

9. Dňa 13. septembra 2018 okresný súd vydal rozsudok č. k. 5 Cbi 7/2014-357, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol.

10. Dňa 23. októbra 2018 sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie.
11. Krajský súd rozsudkom č. k. 14 CoKR 11/2019 z 27. júna 2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.
12. Dňa 15. októbra 2019 podala sťažovateľka proti rozsudku krajského súdu dovolanie.
13. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

14. Podstatou argumentácie sťažovateľky je to, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutie je arbitrárne z týchto dôvodov:

- a) Najvyšší súd sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej kupujúci sa stali vlastníkami predmetných nehnuteľností počas dozornej správy zriadenej na majetok dlžníka po skončení reštrukturalizačného konania v rozpore s reštrukturalizačným plánom.
- b) Kupujúci nezaplatili celú výšku kúpnej ceny za nehnuteľnosti, pretože došlo k započítaniu pohľadávok zo zaplatených preddavkov, ktoré boli v čase započítania nevymáhateľné, s nárokom dlžníka na zaplatenie celej výšky kúpnej ceny z výťažku, ktorý bol určený na uspokojenie všetkých veriteľov dlžníka vrátane sťažovateľky v poradí určenom v reštrukturalizačnom pláne.
- c) Sťažovateľka ako veriteľka (ako aj ostatní veritelia) je právnym úkonom – kúpnu zmluvou ukrátená na výťažkoch z predaja nehnuteľností, pretože dlžník neprijal celú výšku kúpnej ceny počas dozornej správy po skončení reštrukturalizácie, ale časť kúpnej ceny započítal.
- d) Sťažovateľka považuje kúpnu zmluvu za absolútne neplatný právny úkon z dôvodu, že tento úkon je v rozpore s reštrukturalizačným plánom.
- e) Kupujúci, ktorí mali nárok na vrátenie záloh na kúpnu cenu nehnuteľností, si mali svoju pohľadávku prihlásiť do reštrukturalizačného konania. To sa však nestalo a v dôsledku toho sa kupujúci nestali účastníkmi reštrukturalizačného plánu. Pohľadávky kupujúcich sa stali *ex lege* potvrdením reštrukturalizačného plánu nevymáhateľnými.
- f) Započítanie pohľadávok kupujúcich, keďže išlo o pohľadávky nevymáhateľné, bolo v rozpore s § 581 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, ako aj v rozpore s § 358 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov.
- g) Konajúce súdy zasiahli aj do práv na rovnaké postavenie účastníkov konania, keď nedospeli k právnemu názoru, že predajom nehnuteľností počas dozornej správy v rozpore s reštrukturalizačným plánom sa poskytla výhoda kupujúcim, ktorí neprihlásili svoje nároky riadne a včas a dosiahli uspokojenie z majetku dlžníka na úkor iných veriteľov, ktorí si svoje nároky uplatnili riadne a včas, avšak postupom dlžníka v rozpore s reštrukturalizačným plánom nedosiahli žiadne uspokojenie.
- h) Konajúce súdy nijako neskúmali tvrdenia sťažovateľky o neplatnosti započítania takýchto pohľadávok kupujúcich, pričom svoje rozhodnutia nijako v tomto smere neodôvodnili, čím zasiahli do práva sťažovateľky na súdnu ochranu.

- i) Reštrukturalizačný plán neumožňoval vo svojej záväznej časti zaplatať kúpnej ceny započítaním preddavku zo strany kupujúcich, ale, naopak, pravidlá pre stanovenie kúpnej ceny boli stanovené tak, že túto kúpnu cenu bolo potrebné v celej výške zaplatiť na bankový účet dlžníka.
- j) Podľa názoru sťažovateľky aj keď nie je konkrétne v reštrukturalizačnom pláne upravené započítanie preddavku na kúpnu cenu za prevod predmetu kúpy, neznamená to, že toto započítanie je povolené.
- k) Podľa sťažovateľky je kúpna zmluva v rozpore s reštrukturalizačným plánom a z tohto dôvodu je absolútne neplatná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namieta, že napadnutým rozhodnutím najvyšší súd porušil jej označené práva. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľka považuje za arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu, že sa najvyšší súd nevysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorá bola podľa jej názoru v rozpore s reštrukturalizačným plánom, pretože časť kúpnej ceny nebola zaplatená na bankový účet dlžníka, ale bola započítaná s preddavkami na kúpnu cenu, ktoré neboli prihlásené do reštrukturalizačného konania.

16. Ústavný súd považoval za potrebné najskôr ustáliť predmet konania vymedzený sťažovateľkou. Sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv aj rozhodnutím okresného súdu a rozhodnutím krajského súdu bez toho, aby to zahrnula do petitu ústavnej sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Ústavný súd neprihliadol na namietané porušenie základných práv sťažovateľky rozhodnutím okresného súdu a rozhodnutím krajského súdu, vychádzajúc zo svojej judikatúry, v ktorej stabilne konštatuje, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia ústavnej sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 481/2011). Ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 12 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

17. Ústavný súd uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neutržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

18. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom

súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

19. Ústavný súd teda skúmal, či sa najvyšší súd odchytil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu s ústavou a dohovorom.

20. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka v rámci dovolania vytýkala, že odvolací súd nesprávne právne posúdil povinnosti vyplývajúce z reštrukturalizačného plánu, čo zakladá dovolací dôvod v zmysle § 421 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Sťažovateľka ďalej uviedla, že právna otázka, či porušenie reštrukturalizačného plánu zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu uzatvoreného v rozpore s reštrukturalizačným plánom, nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

21. V napadnutom uznesení najvyššieho súdu sa ďalej uvádza, že podľa sťažovateľky odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie nesprávne právne posúdili príslušné ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a nezodpovedali zásadné základné právne otázky, a to najmä tú, či zakladá porušenie reštrukturalizačného plánu schváleného schôdzou veriteľov a potvrdeného súdom po skončení reštrukturalizácie počas dozornej správy právne následky spočívajúce v neúčinnosti alebo v neplatnosti právneho úkonu dlžníka, a to najmä v prípade, ak právnym úkonom dlžníka vykonaným v rozpore s reštrukturalizačným plánom došlo k ukráteniu veriteľov dlžníka, ďalej či porušil dlžník svoje povinnosti uložené v reštrukturalizačnom pláne, ak prevádzal nehnuteľnosti za cenu, ktorú neprijal od kupujúceho, pretože započítal zálohy vyplatené treťou osobou pred reštrukturalizáciou, ktorá si však tieto zálohy nijako neuplatnila v reštrukturalizácii a jej pohľadávky sa stali potvrdením reštrukturalizačného plánu nevymáhateľnými, ďalej otázku neplatnosti započítania nevymáhateľnej pohľadávky tretej osoby voči dlžníkovi s pohľadávkou dlžníka na zaplatenie kúpnej ceny a napokon otázku, či došlo k ukráteniu veriteľov právnym úkonom dlžníka po skončení reštrukturalizácie počas dozornej správy o predaji nehnuteľností s tým, že nedošlo k uspokojeniu veriteľov, ktorí sa zákonným spôsobom stali účastníkmi reštrukturalizačného plánu, ale došlo k individuálnemu uspokojeniu pohľadávok tretej osoby, ktorá si svoje nároky riadne a včas neprihlásila do reštrukturalizácie, a to na základe započítania kúpnej ceny s nevymáhateľnou pohľadávkou.

22. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi dovolacieho súdu, kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériám uvedeným v § 421 CSP. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, sťažovateľka namietala, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení povinnosti vyplývajúcej z reštrukturalizačného plánu dlžníka. Pokiaľ sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odchytil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], bola povinná špecifikovať ustálenú rozhodovacia prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Sťažovateľka namiesto rozhodnutia najvyššieho súdu uviedla rozhodnutie Krajského súdu v Hradci Králové (sp. zn. 18 Co/18/2000). Dovolací súd zdôraznil, že prípustnosť dovolania je

viazaná na odklon odvolacieho súdu od rozhodnutia najvyššieho súdu, a to v postavení dovolacieho súdu, avšak sťažovateľkou uvedené rozhodnutie je rozhodnutím Krajského súdu v Hradci Králové. V prípade nekonkretizovania podstaty odklonenia sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vykazuje dovolanie podľa názoru dovolacieho súdu nedostatky, ktoré bránia dovolaciemu súdu vykonať dovolací prieskum z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

23. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sa v uznesení najvyššieho súdu uvádza, že otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Ak má dovolací súd riešiť právnu otázku, ktorou sa ešte nezaoberal, tak v zmysle už citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, a b) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 146/2017 z 22. februára 2018).

24. Najvyšší súd v tejto súvislosti uzavrel, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je založené na riešení žalobcom v dovolaní uvedených právnych otázok. Odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na vyriešení otázky, či porušenie reštrukturalizačného plánu zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu uzatvoreného v rozpore s reštrukturalizačným plánom, keďže odvolací súd vôbec nedospel k záveru, že by konaním žalovaných bol porušený reštrukturalizačný plán, a tak nemal dôvod zaoberať sa následne otázkou, či porušenie reštrukturalizačného plánu zakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu nezaložil svoje rozhodnutie ani na ďalších dovolateľom uvedených otázkach, ktoré podľa názoru dovolateľa neboli v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu dosiaľ vyriešené, a to, či je možné akceptovať započítanie vopred zaplatených preddavkov, ak nie je upravený spôsob úhrady kúpnej ceny v reštrukturalizačnom pláne, keďže sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že nebolo preukázané, že v relevantnom čase pre prihlasovanie pohľadávok v reštrukturalizácii a rovnako ani v čase uzatvorenia zmluvy existovala pohľadávka kupujúcich voči dlžníkovi započítateľná na zaplatenie kúpnej ceny na základe zmluvy. Odvolací súd konštatoval, že peňažná suma poskytnutá v súvislosti s pripravovanou kúpou veci budúcim kupujúcim a prijatá budúcim predávajúcim by sa stala bezdôvodným obohatením až vo chvíli, keď by budúci predávajúci odmietol budúcemu kupujúcemu vec predať. So zreteľom na uvedené sa odvolací súd otázkou, či by bolo možné akceptovať započítanie, nezaoberal. Keďže sa odvolací súd nezaoberal už spomínanými otázkami, nemohol založiť svoje rozhodnutie ani na ďalšej žalobcom formulovanej otázke, či je spôsob úhrady – započítanie preddavkov na kúpnu cenu, ktorým bol porušený reštrukturalizačný plán, okolnosťou, z ktorej nemožno vyvodzovať dôsledok neplatnosti právneho úkonu. So zreteľom na uvedené zodpovedanie žalobcom vymedzených otázok podľa názoru dovolacieho súdu žiadnym spôsobom nemohlo ovplyvniť dovolaním napadnuté rozhodnutie.

25. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie sťažovateľky neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny prieskum, a preto so zreteľom na uvedené uzavrel, že dovolanie sťažovateľky bolo procesne neprípustné, a preto ho odmietol.

26. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011,

IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

27. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, ako aj vytvárať určitý procesný filter zabráňujúci neúmernej litigačnej záťaži najvyššieho súdu v prípade, ak vec *prima facie* nedosahuje intenzitu odôvodňujúcu zásah z pozície dovolacieho súdu, pričom vzhľadom na ich jednoznačné vyjadrenie dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované.

28. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Práve naopak, takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu relevantný právny predpis výslovne umožňoval (a stabilizovaná judikatúra priamo vyžadovala, pozn.), preto napadnuté uznesenie v predmetnom prípade nemohlo znamenať odoprenie prístupu sťažovateľky k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

29. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľky. Z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo z dôvodu, že námietky, ktoré sťažovateľka formulovala v podanom dovolaní, posúdil najvyšší súd materiálным spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, a dospel k záveru, že dovolanie sťažovateľky je procesne neprípustné, a preto ho odmietol.

30. Závery, ku ktorým najvyšší súd dospel v napadnutom uznesení, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Najvyšší súd sa s námietkami sťažovateľky formulovanými v podanom dovolaní vysporiadal ústavne udržateľným spôsobom.

31. Ústavný súd konštatuje, že závery vyplývajúce z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, nie sú ústavné neudržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

32. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

33. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľky je neprípustné, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľky.

34. Ústavný súd preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

35. Sťažovateľka tiež namieta, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

36. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (a tiež právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07).

37. Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že ak v danom prípade dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani k porušeniu jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

38. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu